

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Regeringen vil lægge en samlet pakke frem, sådan som det er blevet mig pålagt at gøre, inden den 1. april. Vi er nødt til at se spørgsmålet om flere pladser i sammenhæng med spørgsmålet om øget kvalitet. Derfor hilser jeg debatten i dag velkommen, men jeg beder så mindeligt om, at vi ikke drager konklusioner i dag.

*Forhandling***Rahbæk Møller (SF):**

Jeg takker ministeren for svaret, selv om jeg er nødt til at sige, at jeg egentlig ikke finder så meget at takke for i svaret. Der er elementer, som vi er enige i, men som helhed vil den medicin, som ministeren doserer, ikke løse problemerne.

Jeg hører ikke til de politikere, der vil reducere enhver politisk debat til et spørgsmål om penge, men her er der ingen vej udenom. Regeringen har i mange år behandlet institutionerne som bonden i eventyret, der ville vænne sin hest af med at spise og derfor satte rationen lidt ned hver dag. Som bekendt døde hesten desværre dagen før den skulle til at leve og arbejde helt uden foder. Det samme er ved at ske med de videregående uddannelser. I begyndelsen skete der det samme som med hesten: Der forsvandt lidt fedt hist og her, men ligesom for hesten er der ikke uendelige fedtdepoter at tære på, og man er for længst i gang med egentlige og dybtgående forringelser.

Det har gjort det værre, at regeringen bruger antallet af beståede eksamener som grundlag for kommende års bevillinger. Det sker nu, at institutter ser sig nødsaget til at reducere eksamenskravene for at undgå for drastiske nedskæringer. Betaler man for discount, så får man discount. Derfor må nedskæringerne stoppes.

Jeg vil gerne præcisere, at for undervisningens vedkommende skal bevillingerne pr. aktiv studerende mindst fastholdes på det nuværende niveau. Det vil sige, at de læreanstalter, der i de kommende år skal have flere studerende for at fjerne pukkelen af uddannelsessøgende, skal have bevillinger, så de kan klare opgaven uden yderligere niveauforringelser.

Samtidig skal bevillingssystemet lægges om til flere aftaler om de økonomiske rammer, så institutionerne får mulighed for at planlægge. Det er et af de få punkter, hvor vi kan være

enige med ministeren i hans betragtninger. Bevillingsro er en nødvendig forudsætning for at stoppe kvalitetsfaldet, men der er meget andet, der kan og bør gøres, især hvis vi skal være så ambitiøse, at vi ikke alene taler om at standse kvalitetsfaldet, men direkte vil øge kvaliteten.

Det er nødvendigt at styrke universiteternes ledelser. Det er nu to år siden, at Folketinget vedtog en dagsorden stillet af SF om at gøre dette. Endnu har ministeren ikke handlet, fordi han ikke har kunnet få tilslutning til sine ideer om helt at fjerne medarbejderindflydelsen. Det er interessant, at vi får flere og flere meldinger om, at vi nu må gennemføre en ny styrelseslov, men vel at mærke uden at bryde med det kollegiale system. F.eks. kan jeg nævne, at rektor for Odense Universitet i et meget personligt indlæg i søndags-Politiken har advaret imod tankerne om oplyst enevælde som løsning på universiteternes problemer. Samtidig gentog han de ønsker, som først vi, men efterhånden stort set alle har fremsat, om en styrelseslov med klarere ansvarsplacering og klarere ledelsesstruktur.

Jeg vil ikke gå nærmere ind på dette emne, da forhandlingerne jo stadig væk foregår, på tredje år, men jeg vil dog nævne et enkelt centralt resultat af ledelsernes svækkelse både inddefra og udefra. Det har inden for nogle fag i mange år været skik, at nogle lærere brugte mere tid på at tjene penge ude i byen end på at passe deres egentlige arbejde. Der er desværre en tendens til, at dette fænomen breder sig. Hvis en lærer passer sine timer og producerer en artikel en gang imellem, er der reelt intet, der hindrer ham i at have yderligere et job eller to. Det er ikke muligt at opgøre omfanget af dette fænomen. Langt de fleste universitetslærere bruger deres kræfter på at passe deres undervisning og forskning, men det gælder med dette som med andre nedbrydninger af samfundsmoralen, at når vi når en vis grænse, er det selvforstærkende; så er man idiot, hvis man ikke sikrer sig indtægter ved siden af. Derfor må der gribes ind i tide.

Naturligvis skal universitetslærere kunne levere arbejde både til den private sektor og til andre dele af den offentlige sektor, men når det overstiger en bagatelgrænse, må det enten foregå efter reglerne for indtægtsdækket virksomhed, eller også må de pågældende gå på deltid. Jeg har intet imod, at nogle af erhvervs-